

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1740

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja METRONET TELEKOMUNIKACIJE d.d., Zagreb, Ulica grada Vukovara 269d, kojeg zastupa dipl. iur. Vjeran Malenica, protiv rješenja tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, Zagreb, Jurišićeva 9, klasa: UP/I-344-08/12-03/02, urbroj: 376-04/ZJ-12-06 (DM) od 15. veljače 2012., radi donošenja rješenja koje zamjenjuje Dodatak ugovora o međusobnom povezivanju, u sjednici vijeća održanoj 27. svibnja 2015.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj METRONET TELEKOMUNIKACIJE d.d. traži poništavanje odluke tužene Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije klasa: UP/I-344-08/12-03/02, urbroj: 376-04/ZJ-12-06 (DM) od 15. veljače 2012.

II. Ova presuda će se objaviti u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženika odbija se zahtjev tužitelja za donošenjem rješenja koje zamjenjuje Dodatak ugovora o međusobnom povezivanju sklopljen između tužitelja i trgovačkog društva Hrvatski Telekom d.d. 23. studenoga 2005.

U tužbi protiv navedenog rješenja tužitelj u bitnom navodi sve razloge iz članka 10. Zakona o upravnim sporovima zbog kojih smatra da to rješenje nije na zakonu utemeljeno te nastavno u tužbi navodi iscrpne razloge zbog kojih smatra da su povrijeđena i pravila postupka, posebno odredba članka 98. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09.) koja propisuje obvezan sadržaj rješenja.

Također smatra da je osporeno rješenje manjkavo glede obrazloženja razloga na kojima je utemeljena odluka te se osvrće i na pobliže navedene odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama koje smatra da su u konkretnom slučaju nepravilno primijenjene na štetu tužitelja.

Posebno se osvrće na regulatorna načela i ciljeve utvrđene pojedinim odredbama tog Zakona, te zaključuje da je tuženik dužan promicati tržišno natjecanje u obavljanju djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga te elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme i to osobito sprječavanjem narušavanja ili ograničavanja tržišnog natjecanja u području elektroničkih komunikacija, uključujući i prijenos sadržaja. Zaključuje da su se u konkretnom slučaju ispunile sve pretpostavke za donošenjem rješenja koje zamjenjuje Dodatak ugovora o međusobnom povezivanju između tužitelja i društva Hrvatski Telekom d.d. Umjesto toga te unatoč prethodnom utvrđenju o nepostojanju tržišnog natjecanja na mjerodavnom tržištu kao i izričitim navodima da cijena terminacije ostalih operatora ne smije biti izjednačena s troškovno orijentiranom cijenom HT-a, kao i činjenici da postoji neravnoteža u mogućnosti iskorištavanja položaja značajne tržišne snage od strane

HT-a, da tuženik donese odluku na način da spriječi takvu diskriminaciju te osigura zaštitu tržišnog natjecanja, odbijanjem zahtjeva tužitelja upravo potvrđuje da ne postupa u skladu s ciljevima i obvezama koje su mu određene Zakonom o elektroničkim komunikacijama.

Nadalje također tužitelj ističe i da tuženik nije ni trebao biti upoznat sa sadržajem ugovora o međupovezivanju koje je HT sklapao s alternativnim operatorima, pa tako ni sa sadržajem klauzule o reciprocitetu cijena, odnosno činjenicom da je ista uopće i ugovorena što proizlazi i iz odredbe članka 5. stavka 4. Pravilnika o pristupu mreži i međusobnom povezivanju (»Narodne novine« 185/03.) koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja postupka, odnosno u razdoblju koje je u predmetnom postupku odlučno.

Nadalje tužitelj upire i na intenciju donošenja djelomično rješenja jer dodaje da je svaka dvojba oko primjene cijena alternativnih operatora i obveza usklađivanja ugovora (anuliranja reciprocitetne odredbe) svakako otklonjena Stručnim mišljenjem tuženika u kojem se jasno ističe stav: da se primjena djelomičnog rješenja odnosi samo i isključivo na HT te u tom smjeru treba biti i nužna izmjena postojećih interkoncesijskih ugovora (ugovora o međupovezivanju) na koji način je dao jasnu uputu da se ugovori o međupovezivanju trebaju mijenjati samo u odnosu na cijene HT-a.

Nastavno u tužbi tužitelj iscrpno obrazlaže razloge zbog kojih također smatra da je u cijelosti postupio na zakonit način te je pravodobno i izmijenio standardnu ponudu. Stoga da za donošenje osporenog rješenja nije bilo zakonske osnove niti se tuženik u istom pozvao na bilo koju odredbu materijalnog propisa koja bi bila mjerodavna za rješenje predmetne stvari.

Radi izloženog s obzirom da je smatra tužitelj zahtjev bio u cijelosti osnovan predlaže Sudu da tužbeni zahtjev usvoji i predlaže Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske da na temelju članka 58. Zakona o upravnim sporovima donese presudu kojom će poništiti rješenje tuženika od 15. veljače 2012. godine.

Tuženik u odgovoru na tužbu tužbene navode smatra neosnovanim te dodaje da je osporeno rješenje u cijelosti doneseno u skladu s pravnim shvaćanjem izraženim u presudi Upravnog suda Republike Hrvatske, broj: Us-13551/2009 od 30. studenoga 2011. Također smatra da tim rješenjem nisu povrijeđene ni pojedine odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama na koje tužitelj upire u tužbi, jer isto nije suprotno načelima i ciljevima propisanim u tom Zakonu, među ostalim ni propisanom načelu promicanja tržišnog natjecanja i sprječavanja narušavanja ili ograničavanja tržišnog natjecanja.

Iako potvrđuje točnim da je ovlašten poticati tržišno natjecanje i sprječavati zlouporabe, tvrdi da je iz tih razloga i odbijen zahtjev tužitelja kao neosnovan jer se isti odnosi na razdoblje u kojem je postupanje zainteresiranog HT-a bilo zakonito. Time da nisu postojale pravne pretpostavke za usvajanje zahtjeva, a konačno time ni osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja. Uz to dodaje da je to rješenje doneseno u skladu s odredbom članka 98. Zakona o općem upravnom postupku jer sadrži sve razloge i bitne elemente odnosno obrazloženi su razlozi na kojima se temelji odluka.

Također ističe da prethodno donošenju osporenog rješenja nisu povrijeđena pravila postupka te konačno zaključuje da je na temelju cjelokupnog obrazloženja danog u osporenom rješenju jasno i nedvojbeno istaknuto da je postupanje zainteresiranog HT-a bilo na zakonu utemeljeno, a što je ocijenio i Upravni sud u rečenoj presudi i izvršenju koje je i doneseno osporeno rješenje.

Predlaže Sudu da tužbu tužitelja u cijelosti odbije kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba u predmetnom upravnom sporu Hrvatski Telekom d.d. u odgovoru na tužbu u cijelosti se protivi navodima iz tužbe te nastavno u odgovoru na tužbu iscrpno ističe razloge zbog kojih te navode smatra neosnovanim. Posebno ističe da u razdoblju od 1. ožujka 2009. do 31. prosinca 2009. tužitelj nije bio određen operatorom sa značajnom tržišnom snagom, pa tuženik nije imao zakonsku ovlast odrediti mu regulatorne obveze, a time ni regulatornu obvezu određivanja cijena terminacije poziva u mrežu tužitelja, niti je imao zakonsku ovlast odrediti navedenu cijenu na što se upravo odnosi zahtjev tužitelja. Stoga da je odbijanjem zahtjeva tuženik postupio zakonito jer bi u protivnom povrijedio odredbe mjerodavnog propisa, s obzirom na to da je tužitelju, kao i ostalim operatorima koji su Odlukom o analizi tržišta određeni operatorima sa značajnom tržišnom snagom, određena primjena načela asimetrije pri određivanju cijena terminacije poziva u njihovu mrežu s početkom od 1. siječnja 2010. S tim u vezi da tuženik nije mogao niti je bio ovlašten regulirati ugovorni odnos tužitelja i zainteresiranog za ranije razdoblje od 1. ožujka 2009. do 31. prosinca 2009. godine.